The ruling is according רבי מאיר

OVERVIEW

רבא is of the opinion that if an אדון writes a שטר to his עבד stating רבא לגנון לך is פלגינן דיבורא קנה is for we say אברון. Then רב אדא בר מתנא הדא בר מתנא. The מלגינן דיבורא וis like ר"מ who argues against ר"מ and maintains הלכה אדון אדון and maintains ר"מ הלכה ה"מ הלכה ה"מ הלכה וis concerning an אדון האדון ווא ייבורא האדון ווא האדון האדון ווא האדון לך השטר הי"מ השטר ל נכסי קנויין לך השטר ל נכסים ל השטר האדון ווא retained (some of) the עבד אדון לד המוחדום הייבו האדון הייבות האדון האד

תוספות explains what is the relevance of הלכה כר"מ to our discussion of פלגינן דיבורא.

ולרבי מאיר סלקא דעתין דסבר דלא פלגינן דיבורא -

For we initially thought that "" maintained that 'we do not divide a statement' -

תוספות will now explain where do we find ר"מ addressing the issue of פלגינן דיבורא:

רבי שמעון לעולם משמע אפילו באותו ענין דלדידך לא יצא לחירות דמדקאמר רבי שמעון לעולם משמע אפילו באותו ענין דלדידך לא יצא לחירות For since ר"מ said in his dispute with ר"מ that the slave goes free 'always', this means that even¹ in such a situation that according to you ר"מ, the slave does not go free -

דלא פלגינן דיבורא כשאין לו אלא אותה העיר אפילו הכי יצא לחירות - דלא פלגינן דיבורא כשאין לו אלא אותה העיר אפילו הכי יצא לחירות, maintain that we do not 'divide a statement'; in a case where the אדון only owns that city which the אדון is retaining for himself, nevertheless, Γ maintains that the עבד goes out free. The 'לעולם' of Γ refers back to ילעולם' with

_

² In the case where the owner does not retain all the property for himself, then the issue of פלגינן דיבורא is not relevant. The s'בברא freedom will then depend on whether we say מדשייר בנכסים וכו'.

whom אר"ש is arguing. If ר"ש teaches us that even in the aforementioned case he is יוצא לחירות it is inferable that according to ר"מ he is not יוצא לחירות. We are now assuming that the reason why according to ר"מ he is not יוצא לחירות is because האט maintains לא פלגינן דיבורא. This in turn would pose a difficulty for רבא who maintains פלגינן דיבורא, which would seem to be in opposition to the opinion of r.

ומסיק דטעמא דרבי מאיר לאו משום דלא פלגינן דיבורא אלא משום דלאו כרות גיטא הואAnd the אמר concludes in defense of רבא that the reason ממרא maintains that the does not go free in the abovementioned case is not because ר"מ maintains אלא פלגינן דיבורא, which in turn would present a difficulty for רבא דמראר the reason why the יוצא לחירות is because it is not considered a document of severance

פירוש דאין זה כריתות כיון שיש שיור בדיבור שהוא משתחרר בו -The meaning of the term לאו כרות גיטא is that this type of a שטר שהרור is not a severance between the עבד and the אדון, since there is a withholding in the statement by which he is to receive his freedom -

דאמר כל נכסי ואינו מתקיים כולו -

For the master said 'all my properties are to be yours', and those words are not entirely fulfilled; it is with these words of 'כל נכסי' that the עבד obtains his freedom. There is no other mention of freeing the עבד, except the words of 'עבל. The עבד is not receiving (any) נכסים. The words of שחרור must be without any reservations. Here however the words by which the עבד is being משוחרר amely: 'כל נכסי' are not being fulfilled; the owner is not divesting himself of 4. כל נכסי'.

רכא הוא גטו וכתוב בו כל נכסי קנויין לך פלגינן דיבורא שפיר דכרות גיטא הוא הוא אבל בעבד שהביא גטו וכתוב בו כל נכסי קנויין לך פלגינן דיבורא שפיר דכרות גיטא הוא and therein is written 'all my properties are given to you'; the case that רבא is discussing, then we rightfully 'divide his statement', for that is a severance document; the עבד goes free and the יכסים require יום חותמיו for the עבד to acquire them. The שהרור The אדון in his statement of שהרור does not withhold anything. He is not retaining anything for himself. The fact that the עבד is not קוום שטרות נכסים without עדי קיום the פלגינן דיבורא, is no reflection on the gift of the master; it is merely a קיום שטרות חודין בא סכל נכסי קנויין לך חוץ מעיר פלוני ואין לו אלא אותה העיר said אדון he is not מיוצא לחירות אורות אורות אורות יוצא לחירות who maintains יוצא לחירות in the

³ Seemingly one may ask that perhaps ר"מ agrees סלגינן דיבורא פלגינן דיבורא. The reason he is not יוצא לחירות (even) in this case is (also) because מדשייר בנכסים שייר נמי בעבד However, תוספות will state shortly that this reasoning is not applicable in this situation. See footnote # 6.

⁴ If the אדון said כל מנסי קנויין לך חוץ מקרקע פלוני, it is not clear, according to חוספות why אי maintains that לא יצא א הורין ווו א הוספות אוט א is not being entirely fulfilled, or is it because this is also considered לאו כרות גיטא; since כל נכסי is not being entirely fulfilled, or is it because מדנחית לשיורא שייר נמי עבד. See מדנחית לשיורא שייר נמי עבד.

previous case may agree with כלגינן דיבורא, and in the case of רבא, even "עצמו will concur that עצמו קנה נכסים לא קנה נכסים לא קנה.

תוספות will now present s'רש"י' interpretation and refute it:

- רש"י פירש דלאו כרות גיטא הוא משום דאיכא למימר מדשייר בנכסים שייר נמי בעבד And כרות גיטא explains that the reason it is not a 'כרות גיטא' is because we can say that since he withheld some of the נכסים he also withheld the עבד.5
- רש"ר' reasoning that what prevents the עבד from attaining freedom is the concept of מדש"ר בנכסים שייר נמי בעבד; then in a case where the עבד only possesses that city which he retained; thereby not leaving for the עבד any ינכסים; in such a case where it is not applicable to say since the אדון is involved in retaining נכסים he is also retaining the עבד (The logic of עבד and simultaneously retaining some of the properties for himself. In such a case we say he is also retaining (part of) the עבד and does not intend to free him⁶. If however the owner initially offers the אדון his properties and then reneges on his entire offering, in such a case the logic of נמי גבי עבד does not apply. The אדון is giving the עבד nothing; neither his freedom nor his properties. There is no reason for the אדון to give such a ⁷ with the is also being עבד אנדון the must therefore conclude that he is not .); Then in that case -

מודה רבי מאיר דיצא לחירות דפלגינן דיבורא -

ר"מ would agree that the עבד goes free, for ר"מ agrees with סברת רבא that agrees with אסברת רבא that "פלגינן דיבורא; there is no כרות גיטא (according to רש"י), since we cannot say מדשייר עוצא לחירות.

תוספות has a difficulty with s'"רש"י interpretation and subsequent consequences that in a case where יצא לחירות, then "עצא לחירות thin a case where יצא לחירות:

ואין משמע כן בתוספתא כדפירשתי -

However it does not seem so in the תוספתא, as I explained. In the previous חוספות (ד"ה לעולם), מוספות quoted the תוספתא maintained that even in the case of אין לו mintained that even in the case of אין לו אותו שדה עוספתא nevertheless he is יוצא לחירות. The simple reading of the תוספתא would indicate that אין ביד מיצא לחירות argues with מיצא לחירות. This

⁶ The אדון is (mistakenly) giving him this שטר so the אדון will think that he is receiving some בכסים.

⁷ See 'Thinking it over' # 1.

⁸ If we would maintain לא פלגינן דיבורא then (even though we cannot say 'מדשייר וכו') the עבד would not go free. The statement of עבד for the עבד for the עבד either.

contradicts תוספות understanding of רש"י that in the case of אין לא אלא אותו שדה, where the concept of מדשייר וכו' is not applicable then ר"מ would agree with ד" that יצא לחירות.

תוספות presents another difficulty with his understanding of רש"י

ולשון אפילו אינו מיושב -

And the expression 'even' is not appropriate. The תוספתא quotes מר"ש as saying - - מעולה אלא אותה העיר משמע דכל שכן יש לו שאר נכסים דיצא לחירות

'Even if he only owns this field, nevertheless he goes free'. This expression indicates that certainly when the אדון has other properties besides the one he is retaining, then for sure that the עבד goes free. That is the basic meaning of אפילו; even in this case and certainly in other cases. However, according to our understanding of רש"י –

אדרבה רבי מאיר לא פליג אלא ביש לו שאר נכסים:

The contrary is true, that ר"מ does not argue with מייט unless when the חוספתא owns other properties. This is the exact opposite of the logic inferred from the תוספתא . According to the יוצא לחירות there is more reason to say יוצא לחירות when there are other יוצא לחירות there is more reason to say יוצא לחירות when there is no other property.

SUMMARY

Initially the גמרא אמוח גמרא maintained that the reason ר"מ argues with מרא כסחכברוות the case where אין לו אלא אותה שדה is of the opinion that לא פלגינן אור דיבורא. That is why he is לא יצא לחירות. That is why he is איירות לא יצא לחירות. That is why he פלגינן דיבורא המרא מחשב and nevertheless argue with דיבורא abovementioned case; for he maintains that it is not a כרות גיטא.

There is a dispute between רש"י and תוספות as to the meaning of לאו כרות גיטא. מאון מוספות maintains that since the אדון is reneging on his original offer of כל נכסים, by retaining the נכסים for himself, there is a retention in the statement that purportedly would free the עבד; namely כל נכסי That retention invalidates the שחרור maintains that the reason it is not a כרות גיטא because since he משייר בעבד he is also משייר בעבד.

תוספות understands רש"י to mean that if the תוספות סברא would not be applicable – as in the case of אין לו אלא אותה העיר would agree that אין אירות שטחל finds this difficult to reconcile with the תוספתא, where the opposite seems to be true; that when it is אין לו אלא אותה העיר, there is less reason to say יצא לחירות.

_

⁹ Or, according to רש"י, in the case where he was בית כור סתם a משייר.

THINKING IT OVER

2. What is the difference between the two questions תוספות asks on רש"י from the 13

¹¹ See footnote # 5.

¹⁰ See footnote # 7.

¹² See (בד"ה ולפ"ז)

 $^{^{13}}$ See סוכת דוד אות י.